

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Jaroslavou Zuskovou v insolvenční věci dlužníka: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, 530 02 Pardubice, Staré Město, Pernštýnské nám. č.p. 80, IČ 61860069, zast. JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem 500 03 Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, o insolvenčním návrhu věřitele: **RainLeas, s.r.o. v likvidaci**, 530 02 Pardubice, Masarykovo náměstí 1544, IČ 25259458, zast. JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem 120 00 Praha 2, Trojanova 12,

t a k t o :

- I. **Insolvenční návrh věřitele RainLeas, s.r.o. v likvidaci**, 530 02 Pardubice, Masarykovo náměstí 1544, IČ 25259458, **se zamítá.**
- II. Věřitel je povinen do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí zaplatit dlužníkovi náhradu nákladů řízení ve výši 14.485,-- Kč, a to k rukám právního zástupce dlužníka.

O d ů v o d n ě n í :

Věřitel se insolvenčním návrhem doručeným soudu dne 7. října 2009 domáhal, aby soud zjistil úpadek v záhlaví označeného dlužníka. Navrhující věřitel svůj návrh odůvodnil tím, že obchodní spolupráce mezi věřitelem a dlužníkem byla založena mandátní smlouvou uzavřenou ústní formou na základě dohody statutárních zástupců osobu společnosti při předání projektu „Půjčky fyzickým osobám“ zpracovaným navrhujícím věřitelem pro dlužníka. Obsahem mandátní smlouvy byl závazek věřitele, jako mandatáře, vyvíjet jménem a na účet dlužníka, jako mandanta, činnost směřující k vybudování, spravování, vedení a fungování sítě zprostředkovatelů poskytování půjček fyzickým osobám, a závazek dlužníka hradit věřiteli stanovenou odměnu, a to s ohledem na výnos daného projektu. V listopadu a prosinci roku 1999 věřitel začal pro dlužníka budovat síť zprostředkovatelů vyhledáváním vhodných osob, které následně vstupovaly do smluvního vztahu s dlužníkem. Věřitel do února 2000 budování sítě dokončil a zprovoznil software pro fungování projektu a začal pro dlužníka připravovat tvorbu sítě přímého prodeje půjček také pro region Slovenské republiky. Od března do června roku 2000 insolvenční navrhovatel a dlužník spolupracovali. Poté však dlužník, přes protesty věřitele a proti jeho vůli, převzal veškeré činnosti věřitele na projektu a jednostranně ukončil odběr služeb insolvenčního věřitele, čímž znemožnil věřiteli ve vzájemné spolupráci dále pokračovat. Věřitel pak by následně nucen uzavřít dohodu o narovnání s dlužníkem, avšak mandátní smlouva nebyla ukončena a nároky věřitele z mandátní smlouvy stále trvají. Svůj nárok věřitel po dlužníkovi rovněž vymáhá prostřednictvím žaloby, o níž je veden obchodní spor před Krajským soudem v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, sp.zn. 36 Cm 105/1999. Uvedl však, že se obává, že bude na svých nárocích při jejich vymáhání prostřednictvím již podané žaloby krácen, a proto přistoupil k podání insolvenčního návrhu. Věřitel označil další možné věřitele, kteří mají vůči dlužníkovi splatné pohledávky – Finanční úřad v Pardubicích, Solarex Investments B.V. a

Commerzbank Aktiengesellschaft, pobočka Praha, a k návrhu přiložil přihlášku své pohledávky podanou na předepsaném formuláři.

Do řízení dne 26. října 2009 vstoupilo Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové, které navrhlo insolvenční návrh zamítnout.

Dlužník se k návrhu vyjádřil v podání ze dne 15. října 2009 (soudu doručeno dne 16. října 2009), v němž uvedl, že podaný návrh považuje za „šikanózní“ a obsahující objektivně nepravdivé informace a za účelový. Dlužník uvedl, že tvrzené pohledávky jsou sporné, dlužníkem neuznané a z pohledu dlužníka zcela nedostatečně podložené a nedůvodné. Sdělil, že všichni další věřitelé, kteří byli v návrhu označeni, vystavili dlužníkovi potvrzení o tom, že dlužník vůči nim žádné splatné pohledávky nemá. K pohledávce navrhuje věřitele uvedl, že dne 1. března 2001 byla mezi nimi uzavřena dohoda o narovnání, v níž účastníci upravili své vztahy vyplývající ze vzájemné spolupráce a na základě dohody zaplatil dlužník věřiteli částku 2.048.270,-- Kč a věřitel se mimo jiné zavázal, že nebude vůči dlužníkovi uplatňovat žádná práva ani nároky vyplývající z mandátní smlouvy. Navrhující věřitel, dle názoru dlužníka, nyní po sedmi letech zpochybňuje tuto dohodou. V závěru uvedl, že dlužník není v úpadku, a navrhl insolvenční návrh zamítnout.

K vyjádření dlužník připojil potvrzení Finančního úřadu v Pardubicích, že ke dni 8. října 2009 nemá dlužník žádné daňové nedoplatky, a dále potvrzení společnosti Commerzbank AG, pobočka Praha, o tom, že ke dni 9. října 2009 neeviduje vůči dlužníkovi žádné pohledávky po lhůtě splatnosti. Dne 21. října 2009 pak dlužník navrhoval insolvenční návrh odmítnout s tím, že v něm nejsou uvedeny rozhodující skutečnosti osvědčující úpadek dlužníka. Svě vyjádření pak doplnil podáním ze dne 26. října 2009, v němž navrhl odmítnutí a příp. zamítnutí návrhu. K němu přiložil prohlášení společnosti Solarex Investments B.V. Amsterdam, o tom, že tato společnost nemá za dlužníkem žádné pohledávky neuhrazené po datu splatnosti. Prohlášení je přeloženo z anglického jazyka a opatřeno tlumočnickou doložkou. Opětovně předložil potvrzení společnosti Commerzbank AG, pobočka Praha a Finančního úřadu v Pardubicích o tom, že vůči těmto subjektům nemá splatné závazky. Současně předložil seznam majetku, závazků a zaměstnanců. V podání ze dne 12. listopadu 2009 (soudu doručeno dne 16. listopadu 2009) vyvracel tvrzení věřitele o tom, že je v koncernu se společností Solarex Investments B.V. a že by docházelo k účelovému vyvádění majetku. Dále sdělil, že je na věřiteli, aby v řádném nalézacím řízení prokázal oprávněnost svého nároku na náhradu škody. Dále se vyjádřil k potvrzením označených věřitelů.

Dne 16. října 2009 k žádosti soudu sdělil označený věřitel Commerzbank AG, pobočka Praha, že eviduje za dlužníkem pohledávku z titulu poskytnutého úvěru ve výši 690.000.000,-- Kč, která je však řádně hrazena a žádná pohledávka není po splatnosti. V podání ze dne 15. ledna 2010 doručeném soudem dlužníkem dne 19. ledna 2010 tento věřitel doplnil své předchozí sdělení a uvedl, že ke dni 15. ledna 2010 neeviduje splatné pohledávky vůči dlužníkovi a tvrdil, že konečná splatnost úvěru na základě úvěrové smlouvy je 30. listopadu 2012.

Finanční úřad v Pardubicích k výzvě soudu svým podáním ze dne 22. října 2009 sdělil, že neeviduje pohledávku vůči dlužníkovi.

Dne 29. října 2009 (faxové podání následně doplněné o písemný originál dne 2. listopadu 2009) byla soudem doručena replika navrhuje věřitele ze dne 27. října 2009 k vyjádření dlužníka, kde vyjadřoval pochybnosti ohledně toho, že všemi označenými věřiteli bylo uvedeno, že nemají splatné pohledávky vůči dlužníkovi s tím, že na nich shledával

formální nedostatky. Dále sdělil, že se připravuje vyvedení majetku dlužníka ze společnosti. Rovněž namítal, že se dlužník dosud meritorně nevyjádřil k předmětu sporu mezi ním a navrhovatelem. V závěru rozvedl své důvody k podání insolvenčního návrhu, kde sdělil, že odkazuje na svůj návrh a na informace v médiích, dále na vyčíslení závazků dlužníka ve výroční zprávě za rok 2008, a také na nekomunikování dlužníka s navrhovatelem. Uvedl, že k podání návrhu musel přistoupit, neboť jen tak mohl vymahatelnost své nárokové pohledávky zabezpečit a ochránit před rizikem vzniku škody, zvláště ve světle nestandardního chování dlužníka a jeho záměrům o nakládání s majetkem společnosti. Podání insolvenčního návrhu je dle něj standardním procesem v případě, kdy dlužník nekomunikuje ani se kvalifikovaně ve věci nevyjadřuje a nemá se ani jinak k jinému vypořádání svého dluhu. K vyjádření připojil fotokopii novinového článku a vytištěný článek zveřejněný na internetu a kopie korespondence s dlužníkem.

Další doplnění insolvenčního návrhu bylo soudu doručeno dne 7. prosince 2009, v němž věřitel sdělil údaje o společnosti Solarex Investments B.V., k němuž přiložil výpis z obchodního rejstříku vedeného obchodní komorou pro Amsterdam.

Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou dlužníka, že insolvenční návrh měl vady, které bránily jeho projednání a soud jej měl odmítnout dle ust. § 128 odst. 1 IZ. Dle ust. § 103 odst. 2 IZ musí být v insolvenčním návrhu mimo jiné uvedeny rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek a skutečnosti, z nichž vyplývá oprávnění podat insolvenční návrh. V dané věci věřitel dostatečně popsal svůj tvrzený splatný nárok a označil další věřitele, kteří dle jeho názoru, měli mít rovněž splatné pohledávky vůči dlužníkovi. Soud tedy dospěl k závěru, že návrh obsahoval skutečnosti osvědčující úpadek a skutečnosti, z nichž vyplývalo oprávnění podat, tedy takové skutečnosti, které pokud by byly prokázány či osvědčeny, pak by mohly vést ke zjištění úpadku. Citované ustanovení dává možnost insolvenčnímu soudu posoudit, zda podaný návrh má všechny náležitosti, a i pokud některé z nich nemá, může soud návrh věcně projednat, pokud zjištěné vady nebrání dalšímu řízení. V dané věci soud dospěl k závěru, že podaná návrh nevykazuje takové vady, které brání jeho věcnému projednání a proto k tomuto projednání přistoupil.

Vzhledem ke spornosti pohledávek mezi dlužníkem a navrhujícím věřitelem nařídil soud jednání na den 1. prosince 2009, které k žádosti stran odročil na den 22. ledna 2010. Při tomto jednání navrhovatel sdělil, že probíhala jednání s dlužníkem a byl přesvědčen o tom, že při jednání dojde k dohodě. Na to právní zástupce dlužníka uvedl, že k dohodě nedošlo a navrhuje insolvenční návrh zamítnout s tím, že doložil, že označení věřitele nemají vůči dlužníkovi splatné pohledávky a samotná pohledávka navrhujícího věřitele je sporná a je o ní veden soudní spor. K tomu právní zástupce dlužníka požádal o poskytnutí lhůty k tomu, aby mohl prokázat propojenost mezi dlužníkem a společností Solarex Investments B.V. a že prokáže, že jsou v koncernu a zpochybní tak seznamy závazků, neboť osoba ovládající dlužníka i věřitele může splatnost libovolně ovlivnit a pak je nutno takový závazek považovat za splatný. Soud tento návrh věřitele při jednání zamítl, neboť k prokázání tohoto tvrzení bylo poskytnuto navrhovateli dost času. Okolnosti, že probíhalo intenzivní jednání o narovnání na tom nic nezmění.

Ohledně pohledávky navrhujícího věřitele soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Z mandátní smlouvy č. 01/2000 uzavřené dne 1. března 2000 mezi dlužníkem (původně Profireal, a.s.), jako mandantem, a věřitelem, jako mandatářem, soud zjistil, že věřitel se zavázal, že bude pro dlužníka dle jeho pokynu vyvíjet vlastním jménem a na účet

dlužníka činnost směřující k vybudování, spravování, vedení a bezchybnému fungování sítě zprostředkovatelů a fyzických osob – klientů na území České a Slovenské republiky. Zprostředkovalé na základě smluv o zprostředkování uzavíraných mezi dlužníkem a zprostředkovateli budou vyvíjet činnost směřující k uzavírání smluv o půjčce dle vzoru, a to mez dlužníkem a klienty. Dlužník se zavázal za plnění předmětu smlouvy zaplatit správci sítě smluvní odměnu (bod 1.1. smlouvy). Smluvní provize pak byla sjednána v bodě 9. a smluvní odměna v bodě 10. smlouvy. V bodě 16.1. smlouvy bylo sjednáno, že dlužník mohl kdykoli bez vysvětlení jednostranně odstoupit od smlouvy na základě písemného oznámení doručeného správci sítě, přičemž odstoupením se smlouva ruší ke dni doručení oznámení o odstoupení správci sítě. V bodě 16.2. smlouvy bylo sjednáno, že smlouva může být ukončena výpovědí kterékoliv ze smluvních stran a výpovědní lhůta činila jeden měsíc.

Z dohody o narovnání uzavření mezi dlužníkem (označeným původním názvem Profireal a.s.) a věřitelem dne 1. března 2001 soud zjistil, že účastníci konstatovali, že smluvní vztah ze shora uvedené mandátní smlouvy byl ukončen s účinností k 30. červnu 2000 a v zájmu narovnání všech práv a nároku vyplývajících z mandátní smlouvy si účastníci vzájemně započítali své pohledávky, přičemž ve výsledku bylo sjednáno, že dlužník uhradí věřiteli částku 2.048.270,-- Kč a strana věřitele (mandatáře) nebude napříště uplatňovat vůči dlužníkovi (mandantovi) žádná práva ani nároky vyplývající ze smluvního vztahu založeného mandátní smlouvou. V závěru obě strany prohlásily, že ujednáním dohody o narovnání jsou v plném rozsahu a s konečnou platností vypořádána práva obou smluvních stran vyplývajících z nároků v rámci smluvního ujednání Mandátní smlouvy. Smlouva je za dlužníka podepsána Ing. Radkem Kňavou a Ing. Janem Doksanským, tedy osobami, které byly členy představenstva v době podpisu smlouvy, a za věřitele tehdejším jednatelem Martinem Burgetem.

Ze znaleckého posudku č. 32-50/2009 ze dne 30. září 2009 zpracovaného znalcem Appraising Alpha – znalecký ústav s.r.o. soud zjistil, že tento znalec stanovil výši škody spočívající v hodnotě nároku na náhradu majetkové škody způsobené věřiteli zabráněním ve výkonu činnosti dle uzavřené mandátní smlouvy ve výši 363.930.988,-- Kč. Zadavatelem posudku byl navrhující věřitel a předmět znaleckého úkolu byl vymezen jako stanovení výše nároku na úhradu škody vzniklé z porušení mandátní smlouvy mezi společností dlužníka a společností věřitele (bod 3.1 posudku), přičemž v bodě 2.1 posudku (omezující podmínky) je stanoveno, že zpracovatel předpokládá, že veškeré podkladové materiály, informace a dokumenty použité pro zpracování ocenění jsou pravdivé, věrohodné a správné a neodpovídá tedy za jejich pravost a platnost. Výše škody byla stanovena jako součet výše předpokládaného nároku na smluvní provizi za roky 2000 až 2008 ve výši 159.034.000,-- Kč a výše předpokládaného nároku na smluvní odměnu ze smluv o půjčce za uvedené roky ve výši 228.206.162,-- Kč a výše předpokládaného nároku na smluvní odměnu ze zprostředkovatelských smluv taktéž za roky 1999 až 2008 ve výši 11.422.600,-- Kč ponížená o provedené úhrady smluvní provize a smluvní odměny dle faktur ve výši 6.227.387,-- Kč a náklady na výkon předmětu mandátní smlouvy dle výkazu zisků a ztrát dlužníka v předpokládané výši za období 2000 až 2008 ve výši 28.504.387,-- Kč.

Z přihlášky pohledávky soud zjistil, že věřitel uplatňuje nárok ve výši 422.488.903,-- Kč jako ušlý zisk za období let 2000 až 2008 (zřejmě v důsledku chyby je na přihláškách č. 7 až 9 chybně opakováno, že jde o rok 2006), a to jako ušlý zisk z mandátní smlouvy uzavřené v roce 1999, která dle mínění věřitele dosud trvá.

V daném případě z insolvenčního návrhu plyne, že věřitel svůj nárok odvozuje z mandátní smlouvy, která měla být dle něj uzavřena ústní formou. Z přihlášky pak plyne, že

věřitel důvod pro svůj nárok spatřuje v mandátní smlouvě uzavřené v roce 1999, tedy klíčová mandátní smlouva měla být uzavřena ústní formou, a to již v roce 1999. Sám dlužník věřitelem tvrzené pohledávky sporuje. Existence mandátní smlouvy uzavřené v roce 1999 (ať už písemně či ústně) nebyla nijak prokázána a věřitel žádné důkazy k prokázání její existence nepředložil. Jediná mandátní smlouva, která byla k návrhu připojena a je součástí výše uvedeného znaleckého posudku, je pouze smlouva č. 01/2000 uzavřená dne 1. března 2000, přičemž závazek sjednaný v této smlouvě koresponduje se závazkem, který měl být dle věřitele sjednán v ústní mandátní smlouvě. Z dohody o narovnání ze dne 1. března 2001 však plyne, že veškeré nároky z této mandátní smlouvy ze dne 1. března 2000 jsou mezi stranami vyrovnány a že vztah z této smlouvy byl ukončen ke dni 30. června 2000. Jediný závazek, který z dohody o narovnání pro dlužníka plynul, byla povinnost uhradit věřiteli částku 2.048.270,- Kč. Uhrazení této částky pak mezi stranami není sporné, když tuto pohledávku věřitel vůbec neuplatňuje a je tedy zřejmě uhrazená. Věřitel svoji pohledávku odvozuje z ušlého zisku, neboť mu bylo bráněno v provozování činnosti a jeho nároky plynou ze stále trvající mandátní smlouvy. Věřitel tedy požaduje náhradu vzniklé škody. Základním předpokladem vzniku škody je však porušení povinností ze strany tvrzeného škůdce. Věřitel však nijak neprokázal, že by dlužník porušil své povinnosti, z jakého právního titulu tyto povinnosti dlužník měl a jakým způsobem je údajně porušil. Věřitel opakovaně tvrdil, že mandátní smlouva stále trvá. Z dohody o narovnání má však soud za prokázané, že došlo k ukončení mandátní smlouvy ze dne 1. března 2000 a k vyrovnání všech závazků z této smlouvy. Existenci žádné další smlouvy, z níž by plynuly povinnosti dlužníka vůči věřiteli, se však nepodařilo prokázat. V dané věci tak nebylo ze strany věřitele hodnověrně prokázáno porušení povinností ze strany dlužníka jako základního předpokladu vzniku odpovědnosti za škodu. Samotný předložený znalecký posudek pak neposuzuje otázku vzniku škody. Z jeho zadání jasně plyne, že znalec se nezabýval tím, zda došlo k porušení povinností ze strany dlužníka (což je ostatně otázka právní) ale zabýval se pouze vyčíslením škody za předpokladu, že by dlužník své povinnosti případně porušil. V zadání posudku jsou ohledně předpokladů pro vznik škody pouze opakována tvrzení, která uvádí věřitel i v návrhu a která znalec přejal, vycházel z nich, avšak neodpovídal ani neposuzoval za jejich správnost, což ostatně plyne také z omezujících podmínek bodu 2.1 posudku. Pokud nyní věřitel zpochybňuje dohodu o narovnání nebo mandátní smlouvu z 1. března 2000, popř. pokud svůj nárok odvozuje od jiného právního titulu (tvrzená ústní mandátní smlouva), přesahovalo by dokazování nutné k prokázání takových skutečností již rámec insolvenčního řízení.

Spornost tvrzené pohledávky dlužníka pak plyne také ze spisu vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, sp.zn. 36 Cm 105/2009, v němž se věřitel jako žalobce domáhá po dlužníkovi, jako prvním žalovaném, a společnosti PROFIREAL Group SE se sídlem v Nizozemském království, jako druhém žalovaném, aby mu společně a nerozdílně uhradili částku 363.930.988,- Kč (po změně petitu žalob a částečném zpětvzetí ze dne 14. října 2009). Důvody pro uplatněnou žalobu pak korespondují s tvrzenou pohledávkou věřitele tak, jak je uvedena v insolvenčním návrhu. Z obsahu žaloby plyne, že dlužník zde uvádí, že mandátní smlouva byla uzavřena ústně již roku 1999, přičemž strany dohodly, že písemnou smlouvu uzavřou v průběhu ledna 2000, o této písemné smlouvě bylo vedeno jednání, avšak nebyla uzavřena. Sporným bodem měla být tzv. recidiva, kdy dlužník požadoval, aby nárok společnosti věřitele na výplatu odměny za její činnost byla vázána na prodlení klientů s úhradou svých půjček., což však nebylo obsahem původní ústní mandátní smlouvy. Mandátní smlouva datovaná dne 1. března 2000 je pak antedatovaná a byla uzavřena ve skutečnosti až společně s dohodou o narovnání dne 1. března 2001 a není platným právním úkonem, kdy jedním z cílů bylo navodit dojem oprávněnosti faktického ukončení spolupráce dlužníka s věřitelem a vyloučit budoucí uplatnění nároků žalobce (tedy věřitele). Věřitel nikdy neměl v úmyslu uzavřít smlouvu ve znění, které mu bylo předloženo

dlužníkem dne 1. března 2001. Jenom v žalobě věřitel navrhl provedení několika desítek důkazů, a to včetně výslechu svědků (např. Ing. Radek Kňava, Ing. František Tesař, Ing. Pavel Rampír, Vlastimil Burget, Martin Burget a další), celé řady listin (např. původní návrh projektu „Půjčka fyzickým osobám“, návrh věřitele na realizaci projektu „Půjčky fyzickým osobám“, smlouva o poskytnutí finančních prostředků č. 243/99, zápis z jednání 5. ledna 2000, svazek pracovních verzí různých znění nové písemné mandátní smlouvy nahrazující ústní smlouvu, svazek účetních prvodokladů dlužníka ze zdaňovacího období 1999 a 2000 apod.) a znaleckých posudků. K žalobě pak byly připojeny obsáhlé listiny čítající několik stovek stran. Z vyjádření dlužníka (v citovaném řízení jako žalovaného) pak plyne, že tento svůj závazek popírá a odmítá jej uhradit. Z výše uvedeného jasně plyne, že věřitel se domáhá své pohledávky po dlužníkovi ve sporném řízení, přičemž k prokázání své pohledávky navrhuje provedení celé řady důkazů.

Pohledávky vůči dlužníkovi z titulu ušlého zisku tak, jak jsou tvrzené navrhuje věřitelem, jsou prozatím pouze tvrzeným nárokem, jehož výše a především důvod by závisel na obsáhlém dokazování; předmětem takového dokazování by nutně bylo prokázání skutečnosti, zda, v jakém rozsahu a odkdy měl dlužník povinnosti vůči věřiteli, zda dlužník tyto povinnosti porušil a jak, zda věřiteli vznikla škoda a zda je tato škoda v příčinné souvislosti s porušením povinností dlužníka. Pro takové dokazování však není v první fázi insolvenčního řízení (tj. do rozhodnutí o insolvenčním návrhu) dostatečný prostor vzhledem k účelu insolvenčního řízení (ust. § 1 IZ). Pohledávku věřitele, která je odvozována z ústní mandátní smlouvy, kdy jenom k prokázání existence takové ústní smlouvy by bylo nutné provést rozsáhlé dokazování (viz shora věřitelem navrhované důkazy ve sporném obchodním řízení), rozhodně nelze považovat za pohledávku doloženou. Insolvenční řízení totiž není řízením, ve kterém jde pouze o vymožení jedné konkrétní pohledávky. Mezi účastníky sporná pohledávka není doložená pohledávka. Je zcela mimo rámec insolvenčního řízení, ve kterém soud zkoumá zásadně pouze vlastní podmínky pro zjištění úpadku, provádět o takové pohledávce obsáhlé zjišťování, byť i jen předběžným posouzením oprávněnosti věřitelem uplatněného nároku podle § 135 odst. 2 o. s. ř., neboť by se takovým postupem nepřipustně nahrazovalo jiné řízení. Spornou pohledávku může věřitel uplatnit přímo ve sporném řízení, což v daném případě ostatně také učinil. Insolvenční řízení nelze ani přerušit (§ 84 odst. 1 IZ)) a vyčkávat na pravomocné rozhodnutí o sporné pohledávce. V souzené věci pak soud uzavírá, že věřitel nedoložil řádně svoji pohledávku tak, aby o ní nebylo pochyb. Pokud není věřitel schopen svoji pohledávku za dlužníkem rovnou a nesporně doložit, není splněna jedna ze základních zákonem stanovených podmínek pro zjištění úpadku.

Vzhledem k tomu, že navrhuje věřitel nedoložil řádně svoji tvrzenou pohledávku, bylo již nadbytečné zabývat se tvrzenými pohledávkami dalších ostatních věřitelů. Soud však přesto k těmto věřitelům pokládá za nutné uvést následující závěry.

Z potvrzení Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 8. října 2009 (předloženo dlužníkem), z potvrzení Commerzbank AG, pobočka Praha, ze dne 9. října 2009 (předloženo dlužníkem), z prohlášení Solarex Investments B.V. ze dne 13. října 2009 (předloženo dlužníkem), ze sdělení Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 22. října 2009 (k výzvě soudu), ze sdělení Commerzbank AG, pobočka Praha, ze dne 14. října 2009 (k výzvě soudu) a ze dne 15. ledna 2010 (předloženo dlužníkem) soud zjistil, že dlužník nemá vůči těmto věřitelům splatné pohledávky či nedoplatky na daních či na splátkách. Pokud věřitel opakovaně zpochybňoval, že tyto údaje nemusejí odpovídat skutečnosti, bylo na něm, aby svá tvrzení hodnověrně prokázal. Pokud samotný věřitel sdělí, že pohledávky neeviduje, či že jsou řádně spláceny, nemá soud důvod o tom pochybovat. Stejně tak požadavek, aby věřitel mohl prokázat spojení dlužníka se společností Solarex Investments B.V. se jevil jako nadbytečný, a

to jak s ohledem na to, že věřitel měl dostatek času si potřebné dokumenty opatřit, tak s ohledem na to, že i pokud by se takové propojení (např. tvrzený koncern) podařilo prokázat, samo o sobě by to nic neměnilo na tom, že tento věřitel deklaroval, že žádné splatné pohledávky vůči dlužníkovi nemá. Věřitel neuvedl, z čeho dovozuje, že pokud by bylo propojení (např. jako ovládající a ovládaná osoba) prokázáno, mělo by to za následek zesplatnění pohledávek.

V řízení tak nebylo osvědčeno, že by dlužník měl splatné pohledávky vůči dalším označeným věřitelům. Tyto úvahu jsou však, jak již uvedeno, nad rámec věci, neboť samotný věřitel neosvědčil svoji pohledávku.

Ohledně samotného úpadku pak soud na základě shora uvedeného uvážil následovně.

Dle ust. § 3 IZ platí, že dlužník je v úpadku, jestliže má a) více věřitelů a b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen "platební neschopnost"). Dle odst. 2 citovaného ustanovení se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1 IZ, kterou mu uložil insolvenční soud. Dle odst. 3 citovaného ustanovení pak platí, že dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkova majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.

V ust. § 136 odst. 1 IZ je stanoveno, že insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, je-li osvědčením nebo dokazováním zjištěno, že dlužník je v úpadku nebo že mu úpadek hrozí.

Naopak dle ust. § 143 odst. 1 IZ insolvenční soud insolvenční návrh zamítne, nejsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozhodnutí o úpadku. Dle odst. 2 citovaného ustanovení insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku. Za další osobu se nepovažuje osoba, na kterou byla převedena některá z pohledávek insolvenčního navrhovatele proti dlužníku nebo její část v době 6 měsíců před podáním insolvenčního návrhu nebo po zahájení insolvenčního řízení.

Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že pojem úpadku je vymezen dvojitým způsobem, a to jako úpadek projevující se insolvencí dlužníka nebo předlužením, jež přichází v úvahu jen u dlužníka, který je podnikatelem. Pojmovým znakem úpadku v obou jeho formách je existence více věřitelů dlužníka. Z ust. § 143 odst. 2 IZ pak plyne, že v případě věřitelského návrhu musí být u obou forem úpadku osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku.

Insolvenční řízení lze zahájit jen na návrh účastníka. V případě věřitelského návrhu úspěch věřitele, jenž se domáhá vydání rozhodnutí o úpadku, závisí v první řadě na tom, zda prokáže, že k podání návrhu je oprávněn, tedy že doloží, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku (§ 105 IZ). Proto zákon vyžaduje, aby navrhovatel doložil, že proti dlužníkovi má

splatnou pohledávku (ust. § 105 IZ), tj. aby připojil ke svému návrhu veškeré listiny, z nichž lze spolehlivě učinit závěr o existenci jeho splané pohledávky. Za doloženou lze mít jen takovou pohledávku, o které není z předložených listin jakýchkoliv pochyb, tj. kdy navrhujičím či označeným věřitelem předložené důkazy existenci jeho pohledávky za dlužníkem popř. i její splatnost dostatečně osvědčují a dlužník své námitky, jež by tyto skutečnosti byly s to vyvrátit, dostatečně neprokázal (nenabídl v tom směru dostatečné důkazy), anebo jde zjevně o argumenty, jimž věřitelova pohledávka a její splatnost zpochybněny být nemohou. V případě, že se věřiteli nepodaří oprávnění k podání návrhu prokázat, musí soud insolvenční návrh zamítnout.

Jak shora uvedeno, dospěl soud k závěru, že věřitel nedoložil řádně svoji pohledávku, když z předložených listin tato pohledávka jednoznačně nevyplývá, zůstává stále sporná a k jejímu prokázání by bylo nutno vést obsáhlé dokazování, pro které však v rámci insolvenčního řízení není prostor. Ohledně pohledávky navrhujičícího věřitele se tak prozatím jedná o tvrzený nárok, jehož existence byla dlužníkem dostatečně zpochybněna.

Povaha řízení o insolvenčním návrhu pak vylučuje provádění dokazování ke zjištění existence pohledávky za dlužníkem, které by řešilo spor o existenci takové pohledávky, ať už by šlo o pohledávku insolvenčního navrhovatele či jiného věřitele (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. října 2008, KSOS 34 INS 556/2008, 3 VSOL 115/2008-A-53). V této souvislosti insolvenční soud také poukazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. června 1998 č.j. Cpjn 19/98 uveřejněném pod č. 52/1998 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek v bodě VIII. „...není povinností konkursního soudu provádět dokazování o tom, zda pohledávka věřitele (navrhovatele konkursu) skutečně existuje. Konkursní soud není povolán k tomu, aby v řízení o návrhu na prohlášení konkursu vedl dokazování o tom, zda pohledávka věřitele v právu vůbec existuje. Jestliže konkursní soud zjistí, že k závěru o existenci splatné pohledávky věřitele je zapotřebí provést dokazování, pak návrh na prohlášení konkursu zamítne proto, že věřitel svou pohledávku za dlužníkem nedoložil.“ Je pravdou, že toto stanovisko se vztahovalo především na konkursní řízení zahájeném dle předchozí právní úpravy provedené zákonem č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání. Soud je však přesvědčen, že tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na insolvenční řízení vedené dle v současnosti účinného insolvenčního zákona.

Pouze na okraj soud poznamenává, že věřitel svůj návrh odůvodnil rovněž tím, že podání insolvenčního návrhu je dle něj standardním procesem v případě, kdy dlužník nekomunikuje ani se kvalifikovaně ve věci nevyjadřuje a nemá se ani jinak k jinému vypořádání svého dluhu a že věřitel se podáním insolvenčního návrhu snaží zabezpečit vymahatelnost své nárokové pohledávky a ochránit se před rizikem vzniku škody. Účel insolvenčního řízení je však v ust. § 1 IZ vymezen jinak a je jím uspořádání majetkových vztahů dlužníka k osobám dotčeným jeho úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení jeho věřitelů. Soud nesdílí stanovisko věřitele, že insolvenční řízení má sloužit k zajištění vymahatelnosti jeho pohledávky, kterou případně věřitel vysoudí v jiném soudním řízení, neboť takovýto názor věřitele nemá podklad v ustanoveních insolvenčního zákona. Pokud má věřitel skutečně za to, že vymožení jeho pohledávky může být ohroženo, nabízí se postup dle ust. § 74 a násl. o.s.ř., avšak není zde důvod, aby k tomuto účelu bylo využíváno insolvenční řízení.

Soud proto insolvenční návrh věřitele v souladu s ust. § 143 odst. 2 IZ zamítnul, a to pro nedoložení pohledávky ze strany navrhujičícího věřitele.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Dlužník měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu následujících nákladů:

- paušální sazba výše odměny dle ust. § 8 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 9.000,-- Kč,
- paušální náhrada hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 1.200,-- Kč (4 úkony po 300,-- Kč – vyjádření ve věci samé doručené soudu dne 16. října 2009, 21. října 2009, 16. listopadu 2009 a účast při jednání dne 22. ledna 2010),
- náhrada za ztrátu času dle ust. § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 1.000,-- Kč, tj. nahlížení do spisu dne 8. října 2009, 3 započaté půlhodiny po 100,-- Kč, tedy 300,-- Kč, doručení dokumentů na podatelnu Krajského soudu, pobočka v Pardubicích, dne 26. října 2009, 3 započaté půlhodiny po 100,-- Kč, tedy 300,-- Kč, cesta na soudní jednání dne 22. ledna 2010, 4 započaté půlhodiny po 100,-- Kč, tedy 400,-- Kč,
- cestovné dle vyhl. č. 451/2008 Sb. na trase Hradec Králové – Pardubice dne 8. října 2009 (nahlížení do spisu) a 26. října 2009 (doručení dokumentů soudu), vozem Škoda Fabia 1,2, reg. zn. 2H4 3686, při délce zpáteční cesty 50 km, koeficientu za opotřebení vozidla 3,90 Kč za 1 km, průměrné spotřebě paliva Natural 95 dle technického průkazu ve výši 6,0 l na 100 km a při ceně paliva 26,80 Kč, tedy 2 x 275,-- Kč, tj. 550,-- Kč,
- cestovné dle vyhl. č. 462/2009 Sb. na trase Hradec Králové – Pardubice dne 22. ledna 2010 (cesta na soudní jednání), vozem Škoda Mercedes-Benz R 320 CDI, reg. zn. 4H0 7441, při délce zpáteční cesty 50 km, koeficientu za opotřebení vozidla 3,90 Kč za 1 km, průměrné spotřebě paliva Motorové nafty dle technického průkazu ve výši 9,3 l na 100 km a při ceně paliva 27,20 Kč, tj. 321,-- Kč.

Celkem náklady řízení činí v součtu 12.071,-- Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce je plátcem DPH, je nutno k této částce dle ust. 137 odst. 3 o.s.ř. připočíst také tuto daň dle aktuální 20 % sazby, tedy částku 2.414,-- Kč.

Poučení: Proti výroku I. tohoto usnesení se může odvolat pouze insolvenční navrhovatel (navrhující věřitel), a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích.

Proti výroku II. je odvolání přípustné a lze jej podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích.

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Dlužníkovi a insolvenčnímu navrhovateli se však toto rozhodnutí doručuje také zvlášť, a lhůta k podání odvolání jim tak počíná běžet ode dne, kdy jim toto usnesení bylo doručeno zvláštním způsobem.

V Pardubicích dne 22. ledna 2010

JUDr. Jaroslava Zusková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Renata Moravcová